

Du Fu

/tulkojusi
Božena Zablocka/

Vērojot kalna smaili

望嶽

Kā lai aprakstu Taišaņ kalnu?
Tas mūžīgi zaļš vieno Cji un Lu.
Radītājs licis šeit dievišķi skaisto,
Kalna nogāzes divas dala sauli no ēnas.

Cilājošās krūtīs rodas mākoņu kārtas,
Acu skatienā putni atgriežas mājās.
Kādreiz man jāsasniedz augstāko smaili,
Vienā mirklī tad visi kalni kļūs mazi.

Mēnessgaismas nakts

月夜

Šonakt Fudžou apspīd mēness,
Buduārā viņa vēro to viena.
Žēl man ir dēla, žēl ir meitas,
Viņi vēl nenojauš Čanaņas likstas.

Smaržīga migla mitros mākoņu matos,
Mēnesnīcā nefrīta rokas tik saltas.
Kad gan mēs abi pie baltā loga
Ļausim lai gaismā žūst asaru rievās?